

РЕШЕНИЕ

№ 6300

гр. София, 12.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7249** по описа за **2020** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 285, ал. 1, вр.с чл. 284 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС). Образувано е по касационна жалба на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ срещу решение № 2394/04.05.2020г., постановено от Административния съд С.-град по адм.д.№10765/2019 година. С обжалваното решение е осъдена Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за заплати на К. Г. В., гражданин на Руската Федерация, сумата от 1600 лева за обезщетение за неимуществени вреди от престоя му в 12 спално помещение, Първа група на Затвора С. за периода от 15.07.2017г. до 25.08.2017г. при условия, в нарушение на чл.3 от същия закон, ведно със законната лихва върху размера на обезщетението от 26.09.2017г. до окончателното му плащане, и искът е отхвърлен в останалата част - за разликата от 1600 до 25 002лв. за обезщетение за вреди за същия период и за лихва върху отхвърлената част на иска, считано от същата дата, като неоснователен и недоказан. Касаторът навежда доводи за неправилност на решението в осъдителната му част, като постановено при нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост - касационни основания по чл.209, т.3 АПК. Иска се отмяната му и отхвърляне на иска изцяло.

В съдебно заседание, касаторът чрез процесуалния си представител, поддържа

предявената касационна жалба. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът К. Г. В., чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба като неоснователна. Моли за присъждане на съдебни разноси за адвокатско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за основателност на касационната жалба, като счита, че първоинстанционното решение следва да бъде изменено в посока на намаляване на размера на присъденото с него обезщетение.

Административен съд София – град, XV касационен състав преценява касационната жалба като допустима. Тя е подадена от страна по съдебния спор, резултатът от съдебното решение, за която е неблагоприятен и в срока по чл.211, ал.1 АПК.

По основателността и съдът приема следното:

Съдебното производство по делото е образувано по искова молба с вх.№26083/11.09.2017г., подадена от К. Г. В., гражданин на Руската Федерация, с ЕГН [ЕГН] за нанесени неимуществени вреди срещу Главна дирекция Изпълнение на наказанията, претърпени за периода от 15.07.2017г. до 25.08.2017г. в размер на 25 002 лв. ведно със законната лихва, считано от 15.07.2017г.

С Решение № 2610 /19.04.2018г. по адм.дело № 10265/2017г. по описа на АССГ е осъдена Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за заплати на К. Г. В. сумата от 500 лева ведно със законната лихва от 26.09.2017г., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразни бездействия на администрацията на ГДИН, изразяващи се в неосигуряване на задоволителни битови и санитарно-хигиенни условия, в нарушение на чл.3 от ЗИНЗС, претърпени от ищеца в периода 15.07.2017г.-25.08.2017г. при престоя му в Затвора в [населено място] и е отхвърлен иска в частта над 500 лева до претендираните 25 002 лева като неоснователен и недоказан.

С Решение № 12297 /16.09.2019г. по адм.д. № 6956/2018г. по описа на Върховен административен съд е отменено Решение № 2610 /19.04.2018г. по адм.дело № 10265/2017г. по описа на АССГ поради допуснати съществени процесуални нарушения и делото е върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на Административния съд С.-град.

За да постанови процесното решение и съобразявайки задължителните указания, дадени с Решение № 12297 /16.09.2019г. по адм.д. № 6956/2018г. по описа на ВАС, първостепенният съд е приел, че исковата претенция обхваща три групи оплаквания на ищеца : 1. Твърдението на ищеца, че е бил възпрепятстван да получава и изпраща кореспонденцията си – писма и жалби, относно завеждането на молбите на ищеца от затворническата администрация.; 2. Твърдението на ищеца, че повече от една година е задържан в Затвора С. с български граждани, а не с чужденци както би трябвало да е по НПК, ЗИНЗС и ППЗИНЗС.; 3.Твърдението на ищеца за лоши битови и хигиенни условия в килията, изразяващи се в наличието на прах, счупено стъкло на прозорец, мишки, плъхове, липса на вентилация.

Съдът е направил извод за неоснователност на твърденията на ищеца само досежно обстоятелството, че е настанен в група с български граждани. Изложени са мотиви, че в случая не е нарушена разпоредбата на чл. 246, ал.1, т.3 ЗИНЗС, според която при разпределението обвиняемите и подсъдимите се настаняват отделно: лицата, които не са български граждани, от останалите. Аргументите са, че ищецът в процесния период не е бил лишен от свобода, а е бил подсъдим, чиято мярка за неотклонение

„задържане под стража“ се изпълнявала в отделно спално помещение, постоянно заключено, без възможност да контактува свободно с други лица, освен по време на престой на открито и доколкото е включен в графика за ползване на фитнес залата. Освен това ищецът не е въвел твърдения за неблагоприятни последици от обстоятелството, че е настанен в група с български граждани. Нещо повече, оказвано му е пълно съдействие от лишените от свобода свидетели, български граждани.

При повторното разглеждане на делото АССГ е направил извод, че оплакването на К., че е бил възпрепятстван да получава и изпраща кореспонденцията си – писма и жалби, относно завеждането на молбите на ищеца от затворническата администрация, е основателно. Обсъдени са заведени от ищеца 6 жалби, за които в регистъра няма отбелязване, че са представени в запечатан плик, от което е направен извод, че тези жалби не са били изпратени от затворническата администрация поради неправилно прилагане от тяхна страна на чл.90, ал.4 от ЗИНС. Поради естеството на тези неизпратени жалби и сигнали до висшестоящи на администрацията на затвора, позовавайки се на практиката на съда на ЕСПЧ, че жалбите до този съд не следва да подлежат на никакви ограничения, в това число и такива, свързани с разноси, доколкото това ограничава правото на защита, съдът е направил извод за основателност на оплакванията на ищеца, че неговите жалби до СГП и СГС – НО, 21 –ви състав, не са изпратени за сметка на затворническата администрация.

Съдът е приел за доказано от страна на ищеца, че през исковия период в спалното помещение, в което е пребивавал - № 12 на Първа група, действително не са били подходящи условията, посочени в исковата молба: по отношение на достъп на светлина и възможност за проветрение / достъп до свеж въздух, имало е гризачи, хлебарки и дървеници, спалното помещение не е било ремонтирано по отношение на елементите, описани в исковата молба - теч на мивка и тоалетна, подът е разрушен, като душ в килията не е имало през исковия период, а е поставен след завеждане на иска по делото. Съдът е приел за установени като неопровергани и твърденията на ищеца, че мазилката е олющена, от влага и пада /рони се, а ответникът не е доказал, че регулярно и ефективно е извършвал дейности по дезинсекции, дератизации и дезинфекции, извършвани са само дейности само по дезинсекция - само 2 пръскания през м. юли 2017г., като през м. август 2017г. въобще не са извършвани такива. Тези изводи съдът базира на докладите на Комитета за предотвратяване на изтезанията /КПИ/ и на омбудсмана, както и на свидетелските показания

С тези аргументи, съдът е приел за безспорно установено, че през исковия период от 15.07.2017г. до 25.08.2017г. ищецът е бил поставен при условия, нарушаващи личното му човешко достойнство по смисъла на чл.3 ЗИНЗС, поради което е и претърпял неимуществени вреди - по арг. от недоказано друго и обстоятелствата по делото - чл.284, ал.5 ЗИНЗС, за които следва да се присъди обезщетение.

За да определи размера на исковата претенция - 1600 лева при претендирани 25 002 лв., за исковия период - от 15.07.2017г. до 25.08.2017г., първостепенният съд е приложил установените стандарти от ЕСПЧ по делото Н. и други срещу България, конкретно параграфи 288 и 299, както и при сравнение на условията по цитираното дело и тези, на ищеца през исковия период, съобразявайки неговата относително кратка продължителност.

Касационната инстанция намира, че първоинстанционният съд е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, изразяващи се в липсата на подпис на председателя на състава на протокола от съдебното заседание от 17.02.2020г. /листи

128-130 от делото/ . Липсата на подпис на председателя на съдебния състав на протокол по съществуващото на спора се приравнява на липсата на проведен съдебно заседание. Ето защо, допуснатото нарушение на съдопроизводствените правила, е от категорията на абсолютните отменителни основания. Във връзка с така установеното касационно основание обжалваното решение следва да се отмени, а делото следва да бъде решено по същество от настоящия касационен състав предвид разпоредбата на чл.227, ал.1 от АПК, където са разписани правомощията на ВАС при повторна отмяна на новото решение.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и взе предвид доводите и становищата на страните, намира за установена следната фактическа обстановка:

Видно от становище рег.№ 8414/ 02.11.2017г. на началника на затвора в [населено място], ищецът е постъпил в затвора на 25.07.2016г. като обвиняем по чл.116 от НК. Разпределен е на територията на 1-ва гр., зона с повишена сигурност, съгласно Заповед с рег.№12/01.08.2016 г., настанен е самостоятелно в постоянно заключено помещение, без право на участие в общи мероприятия съгл. чл.248, ал.1, т.1 ЗИНЗС. Обитава сп.п. №12, с жилищна площ 8 кв.м., оборудвано с 2 бр. легла – тип вишка, 2 бр. метални табуретки, 1 бр.метална маса, 2 бр. метални шкафа, 1 бр. мивка, 1 бр. смесител с течаща топла и студена вода, санитарен възел с тоалетна, радиатор с централно отопление, прозорец с достъп на пряка слънчева светлина, решетъчна врата и плътна метална врата, електрическо осветление. В докладна записка от 22.12.2017 г., изготвена от НС „ФЛКР“ – затвор С., се сочи, че килия №12 е с размер 4м- дължина и 1.90м-ширина, санитарен възел 0.95/0.95 см. От докладна записка на П. А. (л.162) се установява, че в Затвора С. са извършени дейности по дератизация и дезинсекция(ДДД) на дати през 2016 г. и 2017 г., като за процесния период това е станало на 28.06.2017 г., 21.07.2017 г., 28.07.2017 г.,като са обработени всички спални помещения, за което са представени и протоколи за извършени услуги.

По делото са представени медицинска справка и медицински документи от здравния картон на ищеца, в който са отразени прегледи и консултации с външни специалисти. Видно от медицинската справка, изготвена от д-р Т.-директор на МЦ при затвора, при постъпването си в затвора от 25.07.2016г., ищецът се оплаква от болки и слабост в двата горни крайника. Придвижва се с патерици, а впоследствие – с инвалидна количка, тъй като по негови данни не можел да ходи самостоятелно. Не е посещавал МЦ в затвора, консултиран е с външни специалисти – офталмолог, невролог, ревматолог, стоматолог.

В съдебно заседание на 12.12.2017г. са разпитани свидетелите, ангажирани от ищеца – М. П. и Н. Р. – лишени от свобода и изтърпяващи наказанието в същия затвор, чиито килии са разположени на същия етаж, на която е и килията на ищеца, поради което добре познават обстановката в затвора. Свидетелите заявяват, че ищецът е в инвалидна количка, поради което не е в състояние да почиства килията си, както и изпитва затруднение при ползване на тоалетна, която е тип „клекало“, също и при обслужване на хигиенните си нужди. Килия №12 не е ремонтирана, а стъклото на прозореца е било счупено, като е подменено след завеждане на делото. Освен това твърдят, че в килията не е имало душ, а е поставен допълнително след жалба от ищеца. Килията не е ремонтирана, през нея минават два отдушника от кухнята, което благоприятства преминаването на гризачи, каквито в затвора има, въпреки обработката с препарати. Същото е положението с хлебарките и дървениците, които

особено пречат на затворниците. Св. Р. заявява, че прозорецът в килията на ищеца е много малък и почти не влиза естествена светлина, поради което се налага използването на изкуствено осветление. Двамата свидетели твърдят, че помагат на ищеца при ежедневните му разходки и престой на открито. Съдът кредитира показанията на свидетелите, като обективни и безпротиворечиви.

По делото е представено копие от регистъра за молби и жалби, касаещ исковия период – копие от Дневник по чл.77, ал.1 ППЗИНЗС от № 3136/14.07.2017г. до № 3895/25.08.2017г., вкл., в който са отбелязани датите на предаване на документи, адресирани до ищеца.

Във връзка със задължителните указания, дадени с Решение № 12297 /16.09.2019г. по адм.д. № 6956/2018г. по описа на ВАС, при повторното разглеждане АССГ е постановил Определение № 7295/01.10.2019г. по адм.дело №10765/2019г., с което е дал подробни указания до страните за представяне на относими доказателства. Такива са представени от ответника, като сред тях са жалби, подавани от ищеца до различни институции, справки за трансферите на парични средства, с които е разполагал Г. К. в процесния период. От ищеца не са ангажирани никаква допълнителни доказателства в подкрепа на твърденията му.

Видно от справка относно жалба във връзка с изходяща кореспонденция на подсъдимия Г. В. К. от 25.08.2017г. отказът на деловодител в Затвора С. да бъдат придвижени сигнали, жалби и писма е обяснен с констатирани финансови постъпления на подсъдимия К., които от началото на 2017г. до датата на издаване на справката, възлизат на 950 лева, последно получени средства на 05.07.2017г. в размер на 500 лева.

При така установената фактическа обстановка съдът формира и следните правни изводи:

Предявеният иск е допустим. Искът за присъждане на обезщетение е предявен от процесуално легитимирано лице, което твърди, че в периода 15.07.2017 г. – 25.08.2017 г. е претърпяло неимуществени вреди в резултат незаконосъобразна административна дейност - бездействия на длъжностни лица от администрацията на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", което е юридическо лице към Министъра на правосъдието, с териториални структури, включващи затворите(чл. 12, ал. 3 ЗИНЗС). Претенцията за обезвреда е основана на твърдения за вреди от незаконосъобразни действия или бездействия при или по повод административна дейност на специализиран орган по изпълнение на наказание спрямо ищеца в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, с оглед на което е с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС. Искът е предявен срещу надлежен ответник по чл.205 от АПК, вр. с чл.285, ал.1 от ЗИНЗС – ГД“ИН“ – юридическо лице, осъществяващо прякото ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода, с териториални служби, каквито са затворите. В този смисъл е и Определение № 189 от 08.01.2018 г. по адм.д. 10037/2017 г. на ВАС, III отд.

Материално правна уредба на твърдяното право се съдържа в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а след последните изменения на ЗИНЗС (ДВ бр. 13/2017 г., в сила от 07.02.2017 г.) и в чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, който предвижда, че държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3. Разпоредбата на чл. 3 поставя изисквания към условията, при които се поставят

осъдените лица.

Съгласно чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3.

Основателността на този иск предполага установяване на наличие на следните материално правни предпоставки: 1) акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с които се нарушава чл.3 от ЗИНЗС; 2) настъпила неимуществена вреда в правната сфера на ищеца в резултат на нарушението; 3) неимуществената вреда се предполага до доказване на противното по силата на оборимата презумпция, въведена с чл.284, ал.5 от ЗИНЗС.

В чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС се съдържа забрана осъдените да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Според втората алинея за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, изразяващи се в липса на достатъчна жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Изброяването в закона е неизчерпателно. Отговорността на държавата за причинените вреди по чл.284, ал.1 от ЗИНЗС е обективна и освобождава ищеца от тежестта да доказва вина на конкретно длъжностно лице. Обективният характер означава още, че държавата отговаря за вредите, причинени от нейните органи или длъжностни лица при изпълнение на административната дейност, които са последица от незаконосъобразните им актове, действия или бездействия, без значение дали са виновно причинени.

В случая, предмет на исковата претенция на ищеца е за обезщетяване на претърпени от него неимуществени вреди на три групи основания : 1. Твърдението на ищеца, че е бил възпрепятстван да получава и изпраща кореспонденцията си – писма и жалби, относно завеждането на молбите на ищеца от затворническата администрация.; 2. Твърдението на ищеца, че повече от една година е задържан в Затвора С. с български граждани, а не с чужденци както би трябвало да е по НПК, ЗИНЗС и ППЗИНЗС.; 3.Твърдението на ищеца за лоши битови и хигиенни условия в килията, изразяващи се в наличието на прах, счупено стъкло на прозорец, мишки, плъхове, липса на вентилация.

По оплакването на ищеца, че е бил възпрепятстван да получава и изпраща кореспонденцията си – писма и жалби, относно завеждането на молбите на ищеца от затворническата администрация, касационната инстанция счита, че ищецът е успял да докаже твърдението си. Последното се опровергава от представените писмени доказателства. Съдът, анализирайки разпоредбата на чл. 90, ал. 3 и ал. 4 от ЗИНЗС във вр. с чл. 77, ал. 1-3 от ППЗИНЗС стига до извода, че ищецът нито е навел твърдения, нито е доказал, че не разполага със собствени средства за своята пощенска кореспонденция. По делото остава недоказана липсата на финансови средства за закупуване на пощенски марки и пликове, за да може да се приеме, че ответникът е бил длъжен да изпрати кореспонденция за своя сметка по реда на чл. 90, ал. 4 от ЗИНЗС, съгласно който за лишените от свобода, за които е установено, че нямат средства, разходите за кореспонденция са за сметка на мястото за лишаване от свобода. Правната норма създава субективно право на лишения от свобода разходите за неговата кореспонденция, когато е установено, че няма средства, да са за сметка на мястото за лишаване от свобода. По делото е представена справка за финансовите средства, притежавани от ищеца за периода от 01.12.2017г.-20.07.2017г., от която е видно, че той е притежавал средства в размер на 950 лева, които биха му позволили да закупи пощенски марки. С оглед на това цитираната по-горе правна норма не създава пряко задължение за извършване на конкретно фактическо действие от началника на затвора по силата на закона, за да се приеме, че е налице неоснователно бездействие. Освен това се касае не за вътрешнослужебна кореспонденция, а за лична такава, което изключва задължението на администрацията да я изпраща безплатно. Ето защо, основанията - нарушено право на ищеца на кореспонденция по чл.90, ал.4 ЗИНЗС, вр. чл. 13 ЕКЗПЧ, са недоказани.

Оплакването на ищеца, че е претърпял неимуществени вреди в резултат на обстоятелството, че повече от една година е задържан в Затвора С. с български граждани, а не с чужденци както би трябвало да е по НПК, ЗИНЗС и ППЗИНЗС, съдът също намира за неоснователно. Действително разпоредбата на чл. 246, ал.1, т.3 ЗИНЗС указва, че при разпределението обвиняемите и подсъдимите се настаняват отделно: лицата, които не са български граждани, от останалите. В случая обаче, тъй като ищецът в процесния период не е бил лишен от свобода, а е бил подсъдим, мярката му за неотклонение „задържане под стража“ се е изпълнявала в отделно спално помещение, което е било постоянно заключено, като на практика е бил отделен от другите подсъдими и лишени от свобода. Освен това ищецът не е навел твърдения за неблагоприятни последици от

обстоятелството, че е настанен в група с български граждани. Нещо повече, оказвано му е пълно съдействие от лишените от свобода свидетели, български граждани.

Съдът намира безспорно установено по делото, че искът е доказан само досежно третата група твърдения на ищеца за лоши битови и хигиенни условия в килията, изразяващи се в наличието на прах, счупено стъкло на прозорец, мишки, плъхове, липса на вентилация. Не е изпълнено изискването за хуманно и неунизително отношение, обективизирано в ненадлежно осигуряване изискванията за благоприятни санитарно-битови и социални условия. В исковия период ищецът е бил поставен в спално помещение № 12, отговарящо на изискването на чл.43 ал.3 от ЗИНЗС за минимално необходима площ жизнено пространство на лишен от свобода. Но, от друга страна, за осигуряването на физиологичните си нужди ищецът, с оглед здравословното си състояние, е бил затруднен да използва тоалетната в килията, изискваща клякане, което е установено от свидетелските показания и не са му предоставени подходящи условия за това. През исковия период от свидетелските показания се установява, че не е имало душ в санитарното помещение в килията на ищеца, а такъв е поставен след жалба. Това противоречи на преследваната от законодателя цел при регламентацията в чл. 20, ал. 3 ППЗИНЗС-да се осигурят такива условия, които да не препятстват и ограничават естествените физиологични потребности на осъдените лица. Установено е, че въпреки провежданите от администрацията дейности за дезинфекция, дезинсекция и дератизация, същите не са били достатъчно ефективни и ефикасни, с оглед установеното от свидетелите, че проблемът с гризачите, дървениците и хлебарките е постоянен и пречи на възможността да живеят нормално. Свидетелите установяват, че в помещението липсва достатъчно естествена светлина и възможност за проветряване, което също води до незадоволителни хигиенни и здравни изисквания.

Ето защо, съдът счита, че е налице основанието по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС за ангажиране на отговорността на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" поради бездействието на натоварените длъжностни лица в Затвора – С. в периода да организират настаняването на лишените от свобода в помещения, така че ищецът да разполага с хигиенно-битови условия, отговарящи на стандартите на ЕКПЧ. Съобразно чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС съдът намира за доказани твърденията от ищеца за неимуществени вреди, като действително са нарушени неговите права.

Размерът на дължимото обезщетение за претърпените неимуществени вреди следва да бъде определен в съответствие с нормата на чл. 52 от ЗЗД. Спазването на принципа на справедливостта като законово въведен

критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди изисква размерът на обезщетението да бъде определен от съда с оглед на всички установени по делото факти и обстоятелства, касаещи начина, по който незаконосъобразната административна дейност се е отразила на увреденото лице и при отчитане икономическия стандарт в страната към момента на увреждането.

Следва да бъде съобразено и пилотното Решение на ЕСПЧ от 27.01.2015 г. по делото "Н. и други срещу България", съгласно което паричната компенсация като форма на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, не трябва да бъде в неразумен размер в сравнение с присъжданията за справедливо обезщетение, определени от ЕСПЧ по силата на чл. 41 от Конвенцията в подобни случаи, като насока в това отношение могат да служат принципите, изложени от ЕСПЧ в пилотното решение, а именно фундаменталния характер на правото на всяко лице да не бъде подлагано на нечовешко или унижително отношение, от една страна, а от друга времето, през което лишеният от свобода е бил поставен в условия на нечовешко и унижително отношение по смисъла на чл. 3 от ЕКПЧОС, като най-важния фактор за оценка на претърпените вреди. В случая, като се отчетат обстоятелствата, съставляващи проявления на нарушението на чл. 3, ал.1 във вр. с ал.2 от ЗИНЗС; периода на исковата претенция (времето, през което ищецът е бил поставен в условия унижаващи човешкото достойнство – около месец и половина); предвид характера и невисокият интензитет на породените страдания и негативни преживявания, без конкретно увреждане на здравето (физическо или психическо) от тези условия и при прилагането на чл. 284, ал.2 от ЗИНЗС, съдът приема, че искът следва да бъде уважен при определяне на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 350 лв., ведно със законната лихва от предявяване на иска на 26.09.2017г., от когато ответника се счита за поканен – чл.84 ЗЗД. В останалата си част до размера на претендираните 25 002 лв. искът като неоснователен и недоказан следва да се отхвърли.

При този изход на делото основателна е претенцията за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от Закона за адвокатурата в полза на адвоката на ищеца. На последния следва да бъдат заплатени претендираните разноски за адвокатско възнаграждение въз основа на цената на иска – 25 002 лева по правилата на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като съгласно чл.78, ал.1 от ГПК, те трябва да бъдат определени съразмерно на уважената част от иска – 350 лева. Съответно на уважената част от иска на К., се присъждат 17.92 лв. разноски по

делото.

Независимо от изхода на спора – частично отхвърляне на иска на ГДИН не се следва юрисконсултско възнаграждение - разпоредбите на чл. 286, ал. 2 и ал. 3 ЗИНЗС дерогират общото правило на чл. 78, ал. 3 ГПК. Съдържанието на посочените разпоредби дава основание да се направи извод, че законодателят не е предвидил изрично, че при отхвърляне изцяло или частично на предявените иски, на ответника се дължи заплащане на възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв или юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1 вр. чл.227, ал.1 от АПК, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 2394/04.05.2020г. по адм. дело №10765/2019г. по описа на Административния съд С. – град, и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Главна Дирекция "Изпълнение на наказанията" [населено място], [улица], да заплати на К. Г. В., ЕГН [ЕГН], понастоящем в Затвора [населено място], сумата от 350 /триста и петдесет/ лв, ведно със законната лихва от 26.09.2017г., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразни бездействия на администрацията на Главна Дирекция "Изпълнение на наказанията", изразяващи се в неосигуряване на задоволителни битови и санитарно-хигиенни условия, в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, претърпени от ищеца в периода **15.07.2017 г. – 25.08.2017 г.** при престоя му в Затвора в [населено място], като **ОТХВЪРЛЯ** иска в частта над 350лв. до претендираните 25 002 лв. като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" да заплати на адвокат С. Г. от САК, като пълномощник на К. Г. В., ЕГН [ЕГН], адвокатско възнаграждение в размер на 17.92 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

